



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 196 / III Legislatura / Setè període

Dijous, 7 de febrer de 1991

Comissió de Política Cultural

Presidència de l'Il·lustre Sr. Joan Colomines

Sessió núm. 39

Proposicions no de Llei

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda.

L'I. Sr. President intervé per una qüestió d'ordre (p. 3895).

Proposició no de Llei sobre la Creació d'una Emissora Radiofònica Catalana en Ona Mitjana, de Titularitat Pública (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Colom (ERC) (p. 3895).

Posició dels grups: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3895), I. Sr. Sobrequés (S) (p. 3896) i I. Sra. Busquets (CiU) (p. 3896).

Votació: aprovada per 19 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3897).

Proposició no de Llei sobre la Creació d'un Museu de Transport a Catalunya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Casanovas (M) (p. 3897).

Posició dels grups: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3897), I. Sr. Sobrequés (S) (p. 3897) i I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU) (p. 3897).

Votació: rebutjada per 7 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions (p. 3898).

Proposició no de Llei sobre els Criteris de Concessió de Llicències d'Emissores sense Ànim de Lucre (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Colom (ERC) (p. 3898).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, de modificació i addició)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M) (p. 3899).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Sobrequés (S) (p. 3899).

Posició dels grups: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3899), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3899) i I. Sr. Castellnou (CiU) (p. 3900).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 3900).*

Votació del primer punt: *rebutjat per 7 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció (p. 3901).*

Votació del segon punt: *rebutjat per 6 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció (p. 3901).*

Proposició no de Llei sobre la Legalització de Ràdios Lliures (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 3901).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Tom a favor: *I. Sr. Soto (S) (p. 3902).*

Posició dels grups: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 3902), I. Sr. Casanovas (P) (p. 3902), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3903) i I. Sr. Castellnou (CiU) (p. 3903).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 3904)*

L'I. Sr. Soto (S) intervé per fer un aclariment (p. 3904).

Votació: *aprovada per 21 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3904).*

El debat del punt cinquè de l'ordre del dia fineix a les cinc de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 39 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda. Presideix l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Cadevall, i del Secretari, I. Sr. Padilla. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol.

Hi són presents les diputades i els diputats I. Sra. Busquets, I. Sr. Coll i Bertran, I. Sr. Codina (en substitució de l'H. Sr. Ferrer), I. Sr. Jané, I. Sr. Masó, I. Sr. Montalat, I. Sr. Castellnou (en substitució de l'I. Sr. Padrós), I. Sra. Ribes, I. Sr. Martínez i Ibáñez (en substitució de la I. Sra. Sanabra), I. Sr. Vernet i I. Sr. Vila i Foruny, pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Llorda, I. Sr. Manuel Nadal, I. Sr. Sobrequés i Sr. Soto, pel G. Socialista; I. Sr. Vidal-Quadras, pel G. p. Popular; I. Sr. Colom (en substitució de l'I. Sr. Carod-Rovira), per l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya; I. Sr. Martín, per l'A. p. del Centre Democràtic i Social, i I. Sr. Casanovas, pel G. Mixt.

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

Bona tarda a tothom. Els he de comunicar que el primer punt de l'ordre del dia no el podem substanciar perquè ha estat demanat que es posposessin aquestes preguntes. I, de passada, vull manifestar que això ha passat perquè la Diputada que ho havia de fer, la senyora Dolors Torrent, té el seu marit molt malament, el que és regidor de l'Ajuntament de Barcelona, que l'han d'intervenir. Bé, per tant, aquestes preguntes, que n'hi havia..., eren per al Conseller d'Ensenyament i una era per al Conseller de Benestar Social... vaja, de fet, eren per al Consell Executiu, però tractava de la formació d'adults i l'havia de contestar el Conseller Comas, quedaran posposades per a una propera reunió.

Desitgem que el marit de la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent, doncs, millori ràpidament de la seva malaltia.

El segon punt és debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Creació d'una Emissora Radiofònica Catalana en Ona Mitjana, de Titularitat Pública. Aquesta Proposició no de Llei ha estat presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, i no té cap esmena. Per defensar-la, el senyor Àngel Colom.

Proposició no de Llei sobre la Creació d'una Emissora Radiofònica Catalana en Ona Mitjana, de Titularitat Pública

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. El dia 8 de novembre de l'any passat, de l'any 1990, aquesta mateixa Comissió adoptava la Resolució 174/III, de Creació de l'Emissora de Ràdio Exterior de Catalunya. En el decurs del debat que va precedir l'aprovació d'aquesta Resolució, diversos diputats varen significar la necessitat que el marc radiofònic institucional de Catalunya es dotés de la modalitat d'una emissora d'ona mitjana. Amb motiu d'aquesta voluntat expressada en la mateixa Comissió, i que formava part, també, de la mateixa voluntat política de la nostra Agrupació parlamentària, va ser, doncs, el fet de presentar justament aquesta Proposició no de Llei que es tracta en aquests moments, Proposició no de Llei que d'alguna manera recull el mateix esperit que ja va ser debatut per tots els grups en debatre la Resolució abans esmentada, Resolució que a posteriori de la seva aprovació va portar una sèrie de debats,

de crítiques en els diferents mitjans de comunicació —jo diria un foc creuat endegat des del Govern espanyol directament cap a l'aprovació, per aquest Parlament, d'aquest tema. Nosaltres hem estat òbviament, com suposo que tots els grups, pendents d'aquest debat i, bé, simplement, jo voldria recordar una vegada més que tant la Generalitat de Catalunya —el Govern de Catalunya— com el Govern d'Euskadi com el de Canàries i el de Galícia, al seu dia varen presentar recursos d'inconstitucionalitat en relació, precisament, amb l'article 26 —que ja s'hi feia esment— de la Llei marc espanyola, i recordo que aquest article 26 deixa molt clar en el punt 2 que «los servicios de radiodifusión sonora de onda media podrán ser explotados en concurrencia por las siguientes modalidades: a) por gestión directa del Estado o de sus entes públicos, o b) por gestión indirecta mediante concesión administrativa estatal a través de personas físicas o jurídicas.» Concretament aquest punt 2 de l'article 26 és coincidència dels quatre Governos abans esmentats en haver presentat un recurs d'inconstitucionalitat pendent encara de sentència del Tribunal Constitucional.

És precisament emparant-nos en aquests recursos i, per tant, en la voluntat expressada per aquests quatre Governos, que creiem que l'aprovació, per aquest Parlament, d'aquesta modalitat d'ona mitjana en la radiodifusió, complementaria l'existència de les emissores de freqüència modulada, l'existència de l'emissora o de l'acord —almenys voluntat política— de l'emissora d'ona curta Ràdio Exterior de Catalunya, complementaria l'oferta radiofònica i deixaria, diguem-ne, en un període, en un estadi de normalitat el que seria l'oferta radiofònica a Catalunya.

Haig de recordar també que aquesta emissora —i aquesta també és voluntat explícita d'aquesta proposta— en ona mitjana permetria que l'àrea lingüística catalana, el conjunt dels onze milions d'habitants que configurem els Països Catalans, que tota aquesta àrea lingüística, dic, quedés coberta i en aquest espai hi poguéssim haver una comunicació normal en la nostra llengua comuna. És per tots aquests motius, i emparant-me ja en el que va ser l'argumentació dels diferents grups parlamentaris en aquesta sessió que he esmentat del dia 8 de novembre de l'any 1990, que la nostra Agrupació parlamentària demanaria el suport de tots els diferents grups, el suport d'aquesta Cambra també, a aquesta nova modalitat en la radiodifusió i a la normalització lingüística de la nostra llengua, en aquest cas, doncs, en l'espai de la ràdio.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Ara, tots els grups parlamentaris que ho desitgin poden dir la seva posició sobre aquesta Proposició no de Llei. L'Agrupació parlamentària del CDS, el senyor Joan Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Molt breument, per dir que l'Agrupació parlamentària del CDS està d'acord, amb caràcter general, tant amb l'exposició de motius com amb la Proposició no de Llei que se'ns presenta avui a debat, però creiem o estimem que no és el moment oportú, tota vegada que estem pràcticament al final de la legislatura, i creiem que no és el moment oportú d'endegar aquesta tasca. És per això que el nostre vot serà d'abstenció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Joan Martín. Pel Grup Popular..., no hi ha ningú a la sala. Pel Grup Mixt? Tam-

poc? Per Iniciativa per Catalunya? Tampoc? Pel Grup Socialista? El senyor Jaume Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista votarà favorablement aquesta Proposició no de Llei, i ho farà amb el desig que aquell dia que es pugui posar en marxa aquesta nova emissora pugui contribuir a la normalització lingüística i ser un element informatiu pluralista, políticament neutral, al servei de tots els sectors socials catalans, sense cap excepció, i amb el desig que la seva posada en marxa es faci a través del consens i d'un pacte de mitjans de comunicació que, com les senyores i els senyors diputats saben, aquest pacte de mitjans de comunicació ha estat defensat sempre pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Pel Grup de Convergència i Unió, la senyora Pilar Busquets té la paraula.

La Sra. BUSQUETS: Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, el propòsit de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, d'ampliar les actuals emissions radiofòniques de freqüència modulada amb la modalitat d'ona mitjana amb la finalitat de millorar la seva oferta radiofònica de servei al ciutadà, cal dir que és una vella aspiració reiterada des de la Generalitat i que la Corporació assumeix d'acord amb les competències establertes en l'Estatut d'Autonomia, en la Llei 10/83, i per recomanació del Parlament de Catalunya i també del Consell d'Administració de la mateixa Corporació.

Com molt bé saben les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, l'article 16.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya preveu que la Generalitat «per a l'acompliment dels seus fins, podrà regular, crear i mantenir la seva pròpia ràdio, en els termes establerts en els apartats anteriors; és a dir, respectant les normes bàsiques de l'Estat». La lectura que s'hauria de donar a la limitació assenyalada fóra que és facultat de l'Estat la funció de delimitar i assignar freqüències i potències, d'acord amb els convenis internacionals relatius a aquesta matèria, per tal d'evitar interferències i pertorbacions radiolèctriques.

S'ha de manifestar, però, que l'Estatut d'Autonomia es refereix únicament que Catalunya gaudeix de la capacitat de crear uns serveis propis de radiodifusió sonora, però sense *limitar* —ho subratlla— aquesta facultat a la utilització... a una modalitat concreta de propagació, per la qual cosa s'ha de concloure, malgrat tot, que la Generalitat detenta les facultats necessàries per crear l'emissora pública que es proposa.

Això no obstant, la Llei 31/1987, del 18 de desembre, d'ordenació de les telecomunicacions, determina en el seu article 26 que els serveis de radiodifusió sonora d'ona mitjana únicament poden ésser gestionats directament per l'Estat o els seus ens públics, i indirectament, per persones físiques o jurídiques, mitjançant concessió administrativa. En conseqüència pot dir-se que l'esmentada norma exclou les comunitats autònomes de la gestió directa de la modalitat de radiodifusió sonora d'ona mitjana.

Aquesta limitació no estava prevista a l'Estatut de la ràdio i televisió i, per tant, es pot concloure que s'ha produït mitjançant l'esmentat precepte de la LOT un veritable buidatge d'una facultat prevista en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. L'any

1984, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en un escrit dirigit a la Direcció General de Medios de Comunicación Social, Presidencia del Gobierno, diu textualment: «Entendemos que la desaparición definitiva de Radio Peninsular-Radio 5, los reajustes producidos en la utilización de frecuencias, así como la ordenación de cobertura de las actuales emisoras de carácter local y comarcal situadas en la banda de onda media, posibilita la emisión en esta banda de onda media del servicio de radio de las Emisoras de la Generalitat de Catalunya, cuya gestión tenemos encomendada.»

Un any més tard, la mateixa Direcció General de Medios de Comunicación Social, i tot referint-se al tema d'ona mitjana, manifesta per escrit a la Corporació el següent: «El tema de la onda media es mucho más complicado debido a los acuerdos internacionales y a las características de propagación en esta banda que, evidentemente, superarían la cobertura de la propia comunidad autónoma» Tot seguit, i com a continuïtat a una conversa mantinguda al Palau de la Generalitat amb el senyor Francisco Virseda, Director General de Medios de Comunicación Social del Estado, el senyor Joan Granados, com a Director General de la Corporació, cursa la sol·licitud d'una llista de freqüències per a les seves emissores institucionals: Collsuspina, Montserrat, Tibidabo, Girona, Alpicat, Seu d'Urgell, la Mussara, Mont Caro i Viella. Al mateix temps, li recorda les múltiples i diverses gestions fetes per la Corporació amb els seus col·laboradors per obtenir les freqüències definitives i, al mateix temps, aprofita l'ocasió per reiterar l'interès de l'adjudicació a l'emissora catalana d'una freqüència d'ona mitjana. L'any 88, la Corporació, coherent amb la Generalitat de Catalunya i amb el manament estatutari, continua reiterant a la Direcció General de Telecomunicacions el seu propòsit de dotar les seves emissores d'una instal·lació d'ona mitjana per millorar el servei que una ràdio pública ha de donar al ciutadà, i precisa que potser en aquell precís moment de redefinició de l'espai radioelèctric, com l'aplicació dels convenis de Ginebra, seria l'oportú per culminar la nostra vella aspiració repetidament manifestada per nosaltres, i que té el suport del Parlament de Catalunya i del Consell d'Administració de la nostra Corporació.

Acaba expressant la seva confiança que el Director General prengui en consideració la seva sol·licitud —ja expressada en anteriors ocasions— al marge de qüestions competencials que poguessin suscitar-se amb el fi de disposar de la freqüència i potència per poder iniciar les emissions al més aviat possible.

Casualment, el 18 de juliol del mateix any, el senyor Javier Nadal Ariño, Director General de Telecomunicacions, fa saber al Director General de la Corporació el que segueix: «Como sabes perfectamente, hemos venido trabajando en la elaboración del Plan Técnico Nacional de Radiodifusión Sonora de Ondas Medias, previsto en la Ley de Ordenación de las Telecomunicaciones. Ahora, a la vista de los resultados de los estudios realizados, te puedo decir que hemos visto confirmada la idea de que el Plan de Ginebra 75 no nos permite aumentar las actuales concesiones en España, y lo que se está logrando con indudables limitaciones es mejorar y actualizar las condiciones técnicas de explotación de las emisoras y cadenas existentes, tanto del sector privado como del sector público.» I, com a premi de consolació, li recomana: «En cualquier caso, y no hace falta que yo te lo diga, las emisoras en ondas métricas» —freqüència modulada— «ofrecen enormes posibilidades, muchas de ellas

ventajosas, sobre las ondas medias, como se ha demostrado con la experiencia adquirida en la aplicación del Plan Técnico Transitorio de Radiodifusión Sonora en Ondas Métricas con Modulación de Frecuencia de 1979».

Bé, per acabar, haig de dir que, per coherència amb tot el que he manifestat, el Grup parlamentari de Convergència i Unió es posiciona favorablement amb el text de la Proposició no de Llei presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra, amb l'esperança que, quan el Govern de la Generalitat apliqui en la pràctica el contingut de la Proposició motiu del debat, doncs, no es trobi amb el mateix diàleg de sords amb què s'ha trobat fins avui amb els seus interlocutors del Govern central.

Gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Pilar Busquets.

Senyor Marçal Casanovas, estem en el punt dos; havíem acabat ja les intervencions de tots els grups. De tota manera, si en nom del Grup Mixt vostè vol intervenir, podria fer-ho.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies per l'atenció, senyor President, però no cal.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Molt bé; aleshores, podem passar ja a la votació.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text d'aquesta Proposició no de Llei.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat aprovada per 19 vots a favor i 1 abstenció.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Creació d'un Museu de Transport a Catalunya, presentada pel Grup Mixt, en la persona signant, el senyor Celestino Sánchez. Hi ha algú que el pugui representar?

Proposició no de Llei sobre la Creació d'un Museu de Transport a Catalunya

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, únicament per ser del mateix Grup, la dono per defensada, perquè l'havia de defensar el senyor Celestino Sánchez; no hi és, i jo com a membre representant del Grup aquí, la dono per defensada i demano que es passi a votació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies. Bé, no hi ha cap esmena, si la resta de grups vol intervenir, amb tanta brevetat..., bé, com vulguin, de la manera com vulguin, però vull dir... (*Rialles.*) Doncs, tenen la paraula. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, el senyor Joan Martín.

El Sr. MARTÍN: Amb la brevetat desitjada, simplement per anunciar que votarem que sí. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Colom? (*Pausa.*) Pel Grup Popular? (*Pausa.*) Pel Grup Mixt, el senyor..., ah, no, és clar. Pel Grup Socialista, el senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de Llei; creiem que realment molts països avançats del món, molts països industrialitzats, i molts de nosaltres ho hem pogut constatar així, tenen ja museus d'aquesta naturalesa, alguns d'ells, com algun museu

britànic, modèlic en aquest aspecte; creiem, per tant, que ha arribat el moment que Catalunya pugui tenir, també, un museu d'aquesta naturalesa i per aquest fet el nostre Grup parlamentari emetrà un vot afirmatiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Frederic Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÀÑEZ: Gràcies, senyor President. És una llàstima que avui no estigui entre nosaltres el proponent, senyor Celestino Sánchez, perquè tots dos varem anar a veure el Director General del Patrimoni i al seu despatx, a través de la conversa que varem tenir, doncs, el senyor Celestino va quedar tan convençut que va dir que retiraria la Proposició no de Llei i que en aquest acte d'avui donaria les gràcies de les gestions, de com havien fructificat. Per tant, és una llàstima que el proponent no hi sigui, i gent del seu mateix Grup hagi de donar per defensat allò que ell donava, al seu moment, per retirat. No obstant això, i aprofitant l'avinencesa, em permetré de donar unes dades, que són noves d'aquesta setmana, i que el senyor Celestino ignorava en aquell moment, i que vénen encara a abonar el tema.

A primers del 1990 es va reunir una comissió, convocada pel Museu de la Ciència i la Tecnologia, de la qual formen part la Direcció General de Transports, el mateix Museu de la Ciència, l'Ajuntament de Barcelona —que també és curiós que hi hagi diputats que no ho sàpiguin—, el Reial Automòbil Club de Catalunya i l'Escuderia Hispano-Suiza. Això va ser l'embrió de tot un grup de gent interessada que aquest museu es portés a terme. No solament això, sinó que el març del 1990 —o sigui, fa prop d'un any— es va encarregar a l'enginyer Pere Aguirre que redactés un projecte d'aquest museu i està, per tant, en fase de redacció.

Més encara: els objectius que aquest museu es proposa estan ja redactats pel qui és el seu Director, el senyor Eusebi Casanelles, i en ell ens diu que —aprofundint una mica en el tema que avui se'ns està comentant— a Catalunya, a començaments de segle, va ser l'arqueologia la que va entrar peces de vàlua en els nostres museus. Correspon en aquests moments entrar, doncs, el que és el producte d'una societat industrial, entre ella, el transport.

Parla que hi ha col·leccions importants, com poden ser la del Foment d'Obres i Construccions, la pròpia dels tramvies i autobusos de l'Ajuntament de Barcelona, la mateixa col·lecció històrica de la Pegaso, la Fundació Clotet, que té una col·lecció de vehicles Hispano-Suiza, la tan coneguda Col·lecció Claret, que compta amb més d'un centenar de vehicles i és la més antiga i valuosa d'Espanya.

Aquest museu té la pretensió d'estructurar-se sobre tots els àmbits del transport, no com originàriament pretenia el senyor Sánchez, d'estructurar-lo només dintre de l'àmbit del transport terrestre, i dintre del transport terrestre en un àmbit més concret encara, com eren els vehicles a motor. Aquest museu pretén contenir, o pretén ser el receptor de vehicles de transport de terra, d'aire i d'aigua, malgrat que en les converses endegades sembla que en la part de vehicles, diguem-ne, d'aigua, ha continuat respectant-se el protagonisme que avui dia té el Museu Marítim de Barcelona, per la seva importantíssima col·lecció i perquè és actualment l'únic museu que tenim especialitzat en temes de transport.

També contindrà —o es preveu que pugui contenir— carruatges, carros, bicicletes, ciclomotors, autobusos, automòbils, fe-

rocarrils, un llarg etcètera com podrien ser tramvies, autobusos, metros, trens de vapor, trens Diesel, trens elèctrics i també vehicles de transport aeri, malgrat que ens diuen que Catalunya té molt pocs recursos en matèria de transport aeri, i que no obstant això sembla que estan en tractes per aconseguir disposar de set avionetes i tres vehicles de l'exèrcit. Tot això està, evidentment, a nivell de projecte. Però també era un projecte el que ens duia, avui, aquesta tarda, aquí, el senyor Celestino, i també el seu objectiu era tenir un projecte. Com que aquest projecte que ell pretenia ja el tenien, ell va creure que era qüestió de cortesia parlamentària retirar aquesta proposta, i ha estat una llàstima que no ho hagi fet, perquè ens hauria estalviat a tots —a uns quants més que a altres, evidentment— quedar en una situació, jo m'atreiria a dir que poc elegant.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martínez. Bé, aleshores, ara podem passar a la votació d'aquesta Proposició no de Llei.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquesta Proposició?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició ha estat rebutjada per 7 vots a favor i 13 en contra.

Passem al quart punt de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre els Criteris de Concessió de Llicències d'Emissores sense Ànim de Lucre, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, el senyor Àngel Colom.

Proposició no de Llei sobre els Criteris de Concessió de Llicències d'Emissores sense Ànim de Lucre

El Sr. COLOM: Moltes gràcies, senyor President. Han passat més de vint anys, ja, des que hi va haver les primeres manifestacions d'allò que s'ha denominat el fenomen de la radiodifusió lliure. A França, a finals de la dècada dels seixanta, i a Itàlia a començaments dels setanta, l'aparició d'iniciatives radiofòniques en freqüència modulada, de caire alternatiu, s'afegia a les primeres experiències d'estacions comercials, trencant per primera vegada el monopoli *de facto* que fins llavors els Estats detentaven en aquest camp.

A Catalunya les primeres experiències van tenir lloc l'any 1978, amb les emissions de Ràdio Poble Sec i d'Ona Lliure, a Barcelona, ambdues. Es tractava de les primeres iniciatives engegades a l'Estat espanyol. També a Catalunya les ràdios municipals van començar a existir només al cap d'alguns mesos d'aquestes primeres experiències que he esmentat.

Al llarg de la dècada dels vuitanta i a començaments dels noranta, el moviment per la radiodifusió lliure, amb formes diferents i diversificades, s'ha continuat reproduint i afirmant en el conjunt dels Països Catalans, els diferents Estats membres de la Comunitat Econòmica Europea i el continent americà i a àmplies àrees de l'anomenat Tercer Món, i ha donat vida a formes agregatives com ara les coordinadores, tant nacionals com estatals, o les federacions europees i fins i tot federacions o associacions mundials.

Davant de tota aquesta eclosió del fenomen de les ràdios lliures, de la radiodifusió lliure, que posa en entredit el mateix

monopoli estatal de l'èter i el monolitisme formal i ideològic del mitjà, els aparells estatals han reaccionat de diferent manera. A la mateixa Europa occidental les legislacions emanades dels governs estatals han estat molt variades, des de l'absència de reglamentació del sector —el cas italià en va ser un paradigma i encara, de fet, n'és un cert paradigma— fins al reconeixement de ràdio lliure com a factor de pluralisme i dinamització sociocultural fomentat econòmicament pel mateix sistema —cas francès, per exemple—, passant pels exemples purament repressius, en els quals l'Estat s'atorga el control absolut i l'arbitrarietat de l'espai radiolèctric a gestionar en règim de lloguer o de concessió, sense reconèixer el dret a l'existència de la ràdio lliure. Aquest seria el cas, entenem, de l'Estat espanyol.

Definir la ràdio lliure o, com recentment s'ha parlat, de comunitària, doncs, donaria cabuda a un ampli espectre d'iniciatives i de formes comunicacionals que, d'alguna manera, es poden identificar amb unes quantes característiques comunes: en primer lloc, el fet que la gestió i la propietat comunitàries per col·lectius o associacions culturals sense ànim de lucre, o grups d'afinitat la finalitat dels quals seria, precisament, la creació d'un mitjà radiofònic, o bé l'organització assembleària, amb control directe i col·lectiu dels diferents nivells decisionals. Un altre element, la mateixa finalitat no lucrativa de l'activitat, el rebuig a la publicitat entesa com a promoció d'hàbits consumistes i àdhuc insolidaris, la participació no mediatitzada d'amplis sectors socials —i aquesta participació, en el cas de les ràdios lliures, mai s'ha pogut limitar a una declaració de bones intencions, atesa la naturalesa, precisament no lucrativa i molt poc professionalitzada del mitjà.

Creació de canals comunicacionals diferents, caracteritzats per la immediatesa de la informació, per exemple; la promoció de les manifestacions culturals pròpies de les diferents realitats geosocials en oposició a models massa homogeneïtzadors i massificadors; fomentar la participació de sectors pertanyents a l'anomenada perifèria social i recuperació del protagonisme per la societat civil —i això, a Catalunya, ha tingut i té sempre una importància cabdal—, etcètera. Vull dir que hi podria haver encara moltes més qualificacions, molts més elements d'informació del que podria definir una ràdio lliure.

La situació actual, però, és d'extrema dificultat. He citat abans el cas de l'Estat espanyol com un cas que, si bé ha mantingut la situació de les ràdios lliures a nivell legislatiu en una posició d'alegalitat fàctica, sí que és cert que hem de criticar la legislació en matèria de radiodifusió sonora amb modulació de freqüència adoptada en moltes diferents ocasions pel Parlament espanyol. Aquesta legislació ha denotat sempre una concepció monopolista de la gestió de l'espectre radioelèctric per part de l'Estat; ha denotat la tolerància i fins i tot la promoció d'actituds especulatives en l'explotació de l'espai amb un gran nombre de concessions —massa nombre de concessions— a iniciatives comercials; ha denotat l'afany de protagonisme institucional, demostrat per la importància qualitativa i quantitativa d'estacions directament gestionades pels poders executius, o una absoluta manca de sensibilitat envers la demanda d'expressió lliure i directa per part de la comunitat.

Sobre la base de totes aquestes consideracions i a petició de diferents iniciatives, diferents col·lectius, diferents associacions que més o menys han anat fent la viu-viu, que han patit, a vegades, la repressió d'iniciatives de lliure expressió, l'Agrupació

parlamentària del nostre partit ha presentat aquestes dues Proposicions no de Llei, la que veiem ara i la que ve immediatament següent, que tendria -i en parlarem de seguida, tot seguit-, que tendria... No faig la mateixa defensa en el mateix torn, si m'ho permet, President, però les poso en el mateix volum en tant que la justificació de motiu sí que és el mateix, no?

Aquesta primera Proposició no de Llei tendeix, precisament, a instar el Govern justament en el marc de les seves competències -tal com diu la Proposició no de Llei- a definir els criteris de concessió de llicències. Aquestes mateixes ràdios lliures s'han trobat tot sovint, doncs, amb dificultats d'accés al dial, d'accés a tenir una llicència, i han denunciat moltes vegades als mitjans de comunicació la poca transparència en els criteris de concessió.

Precisament jo crec que cal valorar, i aquesta Cambra hauria de valorar aquesta voluntat positivista d'aquestes associacions, d'aquests col·lectius, d'aquestes entitats, en voler que el Parlament de Catalunya instés el Govern a fixar uns determinats criteris que, com diu la Proposició, en donar llicències d'emissores haurien de privilegiar -dit en sentit positiu, ho torno a dir- les modalitats no lucratives i d'expressió social respecte a les comercials o, fins i tot, a les institucionals, fins assolir almenys una efectiva pluralitat de l'oferta, al sector públic, al sector comercial, les emissores privades no lucratives, ràdios lliures o comunitàries.

I un segon punt, tal com diu la mateixa Proposició no de Llei, a «prioritzar» aquelles emissores que utilitzin normalment, doncs, la llengua catalana i contribueixin d'aquesta manera a l'aprofundiment del procés de normalització lingüística, i aquí jo penso que hem de ressaltar l'impacte positiu, almenys la intenció positiva de moltes, quasi totes, eh?, d'aquestes associacions, d'aquests col·lectius, que en l'última dècada -o fins i tot abans, des de l'aparició d'aquestes ràdios lliures a Catalunya- han, precisament, «prioritzat» l'ús de la llengua pròpia del país com un element, com un factor de normalització en sectors socials on era difícil, fins i tot, arribar-hi a nivell de normalització lingüística, almenys en els primers anys del procés de normalització del nostre país.

És per totes aquestes consideracions que gosem demanar a aquesta Comissió, la Comissió de Cultura i a la Cambra catalana i a tots els grups parlamentaris, per tant, que es posicionin favorablement a aquesta proposta, a aquesta Proposició no de Llei que penso que, si més no, donaria un impuls, a més a més, a tots aquests col·lectius que tant treballen en el teixit civil de Catalunya, en la difusió lliure de les idees i també en l'ús de la nostra pròpia llengua en la radiodifusió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Àngel Colom. Aquesta Proposició no de Llei té dues esmenes, una presentada per Esquerra Catalana, del Grup Mixt, i l'altra pel Grup Socialista. Si vol defensar, el senyor Marçal Casanovas, la seva esmena, pot fer-ho. (Pausa.)

El Sr. CASANOVAS: Bé, aquí simplement és una matisació: nosaltres estem absolutament d'acord amb el que es demana en la Proposició no de Llei, però diu, simplement, la Proposició -permetin-me que ho llegeixi-, diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a intensificar, en el transcurs d'aquesta legislatura les accions empreses per tal de contemplar l'oferta radiofònica en català de caràcter públic.»

En català podria ser..., una part en català, un sector... Nosaltres ho volem concretar amb una segona part que digui: «Donar prioritat a aquelles emissores que utilitzin com a llengua normal d'expressió» -que no facin servir el català només ocasionalment- «la llengua catalana i contribuir...», etcètera. O sigui, canviar això per «com a llengua normal d'expressió». I en la resta, estem d'acord amb la resta de la Proposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. El Grup Socialista també té una esmena a l'apartat primer. El senyor Jaume Sobrequès té la paraula.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor President. Per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de Llei, bé que ens agradaria que aquest vot favorable es pogués realitzar a través d'un redactat alternatiu al punt 1, que creiem que no en modifica l'aspecte essencial, és a dir, la necessitat d'instar el Govern a definir els criteris de concessió d'aquestes llicències d'emissores, però, com ja he dit abans, en una anterior intervenció en una altra proposició no de llei, els socialistes hem estat sempre, en els últims temps, per allò que n'hem dit un «pacte» de mitjans de comunicació per a Catalunya, pacte de mitjans de comunicació que hauria d'implicar tots els sectors relacionats d'alguna manera amb la comunicació, les diverses administracions públiques de Catalunya, els professionals de la informació, les empreses existents en el sector i altres organitzacions de tipus territorial, etcètera.

Creiem que Catalunya necessita aquest pacte de mitjans de comunicació, que cal racionalitzar les empreses informatives a Catalunya en tots sentits, en l'aspecte de les emissores de ràdio, de la televisió, etcètera, i ens agradaria, per tant, que aquesta definició dels criteris de concessió fos el resultat d'un diàleg amb tots aquests sectors implicats en la comunicació. Aquest és el sentit de la nostra esmena que presentem a aquesta Comissió per a la seva aprovació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequès. Ara poden dir la seva posició la resta dels grups. Per l'Agrupació del CDS, el senyor Joan Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Breument, per anunciar que nosaltres votariem favorablement en el cas que fossin tingudes en compte pel ponent les esmenes presentades tant pel Grup del PSC com pel Grup Mixt.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, no ho he entès, això. És a dir, vostè, si hi ha l'esmena, es posiciona a favor?

El Sr. MARTÍN: Votariem favorablement; si no, votariem l'abstenció.

El Sr. PRESIDENT: Ah, d'acord.

El Sr. MARTÍN: Si el ponent manté el seu...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, ara ja ho he entès. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana ja ha intervingut... El senyor Aleix Vidal-Quadras, pel Grup Popular, té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, moltes gràcies, senyor President. Per anunciar el vot desfavorable del nostre Grup a aquesta Proposició no de Llei. El primer punt de la Proposició utilitza una paraula que determina el nostre vot negatiu. És quan diu que s'han de «privilegiar» modalitats no lucratives. Tant les modalitats lucratives com les no lucratives són igualment legítimes i tenen el seu marc d'actuació, que la societat defineix mitjançant mecanismes naturals i espontanis. És més, són precisament

les modalitats lucratives les que, en estar subjectes a competitivitat i a recerca de qualitat –cosa que és el que les fa lucratives i els dóna, precisament, el seu impuls–, normalment assolixen nivells d'interès i de qualitat que d'altres no lucratives no aconsegueixen assolir.

Per tant, considerem que privilegiar modalitats no lucratives davant de les lucratives és un desig irreal i que no es correspon a la dinàmica pròpia dels mitjans de comunicació en una societat democràtica, lliure i moderna.

Ens sembla, la proposta del Grup Socialista en forma d'esmena que fa referència a aquest punt, escaient i adequada i, per tant, en cas que el Grup proponent acceptés la redacció d'aquest primer punt del Grup Socialista, nosaltres en aquest cas li donaríem el nostre vot favorable, perquè el redactat del Grup Socialista, doncs, elimina aquesta expressió de privilegiar unes modalitats davant de les altres, que ens sembla que no és adequada.

Quant al segon punt, tampoc considerem que sigui escaient. No s'ha de «prioritzar» una llengua davant de l'altra, sinó que a Catalunya el que s'ha de continuar fent és potenciar la llengua catalana, la llengua que ens és pròpia, sense introduir mecanismes que distorsionin el natural funcionament de la societat i en aquest cas dels mitjans de comunicació, «prioritzant», intervenint de manera artificial en àmbits on el que precisament es necessita és la lliure competència i el funcionament natural d'aquests àmbits.

Per tant, per aquestes raons, senyor President, nosaltres votarem negativament. El senyor Colom parlava de la «perifèria de la societat» i ell normalment –cosa que fa molt bé des del seu punt de vista– se situa com a defensor d'aquesta perifèria. També hi ha grups que considerem que és el nucli de les societats, que les fa estables i articulades, el que necessita, de tant en tant, ser defensat davant d'aquells que se situen contínuament i a vegades perillosament a la perifèria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras.

Pel Grup Mixt..., no hi ha ningú... Iniciativa per Catalunya, tampoc. El Grup Socialista ja està. Pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor President. Des del meu punt de vista, les dues propostes que es formulen en aquesta Proposició no de Llei constitueixen objectius que ja es troben regulats adequadament en la normativa sobre aquesta matèria. Concretament em refereixo als Decrets 79 i 80 de l'any 1989, del 4 d'abril, que són decrets dictats en aplicació del Pla Tècnic de Radiodifusió Sonora en Ones Mètriques amb Modulació de Freqüència, Pla contingut en el Reial Decret 169/1989, del 10 de febrer. Aquest Pla Tècnic contempla la possibilitat d'oferir, en part, emissores de gestió indirecta a persones físiques o jurídiques. I els Decrets de la Generalitat a què acabo de referir-me estableixen a qui es poden concedir i amb quins criteris.

Es poden concedir a persones físiques o jurídiques, públiques o privades, legalment constituïdes, sense ànim de lucre, la finalitat de les quals sigui la promoció de l'educació, la ciència i la cultura. I separen, aquests decrets, aquest tipus d'emissores de les comercials i, òbviament, també, les separen de les públiques o institucionals.

Igualment s'assenyala en els decrets que aquestes emissores únicament podran ser d'àmbit local. Més concretament encara,

el segon dels decrets citats estableix en el seu article vuitè quins són els criteris preferencials per a la concessió de les emissores i que, entre altres –llegiré aquest article en una part–, són els següents: «el foment dels valors culturals, el compromís de contribuir al procés de normalització lingüística d'acord amb els objectius i les condicions que estableix la Llei 7/1983, del 18 d'abril; també es considerarà preferent la instal·lació d'emissores que realitzin la seva programació en català en poblacions o zones poc o gens dotades d'emissores pròpies en aquesta llengua». Per tant, al meu criteri, les ràdios lliures o comunitàries poden integrar-se en aquest grup d'emissores sense ànim de lucre que tenen perfectament regulats els criteris de concessió.

Amb tot, haig de fer notar també que, al meu parer, pertocaria al Govern central –com ja saben prou bé les ràdios lliures que funcionen– la previsió tècnica que possibilités un major grau de viabilitat per a aquest tipus d'emissores, és a dir, el marc o emmarcar l'espai on podrien sortir, i és una qüestió aquesta que potser, com abans ha assenyalat el Diputat senyor Colom, ens hi podem referir a la següent Proposició no de Llei.

En qualsevol cas, en relació amb aquesta Proposició no de Llei, i a conseqüència de les raons que he indicat al principi de la meua intervenció, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposició.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. Si el Grup proponent de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya vol parlar de les esmenes...

El Sr. COLOM: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Simplement de les esmenes.

El Sr. COLOM: Sí, senyor President, moltes gràcies. Ho faré simplement de les esmenes, tot i que ja sap que em costarà molt –i ho respectaré– de no respondre a determinades al·lusions de «perifèries» i «nuclis» prou subjectives per part d'algun col·lega parlamentari. Quant a l'esmena que ha presentat el Grup Mixt, tot i que creiem que no faria falta, perquè em penso que la intenció política del nostre Grup és exactament la que el Portaveu del Grup Mixt ha posat damunt de la taula amb aquesta esmena, no tenim cap mena d'inconvenient a admetre-la i a matisar-la, tenint present que «donar prioritat a aquelles emissores que utilitzen com a llengua normal d'expressió la llengua catalana i contribuir d'aquesta manera...» per nosaltres és exactament, o seria exactament, el mateix que «prioritzar» aquelles emissores que utilitzen la llengua catalana, perquè entenem que d'aquesta manera és utilitzar-la amb normalitat en ús públic i en ús social. Per tant, admesa aquesta esmena del Grup Mixt.

Quant a l'esmena que ha presentat el Grup Socialista, doncs, també l'admetem. L'admetem, precisament, per aquesta mateixa voluntat que també el nostre Grup sempre ha expressat i hi està d'acord, d'un pacte de mitjans. Els mitjans de comunicació fóra molt important que realment funcionessin, existissin en funció d'un pacte de mitjans entre tota la societat i sobretot totes les forces polítiques. No és, per desgràcia, així que passa tot sovint, i, precisament, per emfasitzar aquesta voluntat compartida per Esquerra Republicana, i creient que l'esmena socialista no modifica essencialment la nostra voluntat, la nostra proposta, i a més a més, després d'escoltar el vot de la majoria, encara queda més clar que, si més no tota l'oposició, almenys una bona part de l'oposició, coincidiríem que cal un pacte de mitjans i que, al nostre entendre, la clarificació dels criteris de concessió

de llicències, malgrat que, en part, estan regulats, no són ni de bon tros suficients. Per això tots aquests grups, associacions, col·lectius de la radiodifusió lliure, en aquests moments, estan fent aquesta petició; no la farien si el compliment estricte d'aquesta normativa fos realment en funció de la llibertat d'expressió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Àngel Colom. S'entén que vostès admeten les dues esmenes: una, que gairebé modifica tot el primer punt, i l'altra, que és una inclusió, eh!

Si ningú no demana cap votació separada, ho votarem tot junt.

El senyor Aleix Vidal-Quadras vol...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ...dos punts separats.

El Sr. PRESIDENT: votacions separades.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, votem separatament.

Votem primer el punt primer, que inclou l'esmena del Grup Socialista.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text resultant de la inclusió de l'esmena?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 13 vots en contra i 7 vots a favor.

Perdonin un moment. (*Pausa.*) Passem a la votació del segon punt.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el segon punt, amb la inclusió de l'esmena d'Esquerra Catalana?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 14 vots en contra i 6 vots a favor.

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Legalització de les Ràdios Lliures, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la paraula el senyor Àngel Colom.

Proposició no de Llei sobre la Legalització de Ràdios Lliures

El Sr. COLOM: Moltes gràcies, senyor President. Penso que serveix també, per a aquesta segona Proposició no de Llei sobre el tema de les ràdios lliures, bona part de la meua intervenció, almenys l'exposició de motius que he fet quant a l'origen d'aquest fenomen a nivell europeu i en el nostre país. Voldria fer, però, unes consideracions específiques en aquesta segona Proposició no de Llei quant al fet que aquí ja es parla, o anem a parlar, d'instar el Govern perquè, en l'àrea de les seves competències, presentés davant d'aquesta Cambra una iniciativa legislativa adequada per tal que el Parlament de Catalunya pogués exercir la seva capacitat legislativa davant de les Corts espanyoles per tal de legalitzar les ràdios lliures, tenint en compte una sèrie d'elements que vénen expressats en la mateixa Proposició no de Llei.

Les consideracions que em permetré fer són, primer, que l'espai radioelèctric entenem nosaltres que és un bé públic, i la

reglamentació del seu ús no hauria de privilegiar mai una gestió especulativa o lucrativa, ni tampoc servir com a espai de control ideològic per part dels poders, per molt democràticament constituïts que estiguin.

La llibertat d'expressió no es pot assimilar a la llibertat de mercat ni tampoc es pot considerar garantida per la simple existència d'una pluralitat de partits. En concret, considerem que les exigències de pluralitat informativa i de diversificació comunicacional haurien de quedar plenament satisfetes pel sol fet d'haver concedit una sèrie de llicències als ajuntaments, que delataria un plantejament global que apuntaria a una institucionalització dels moviments socials, cosa incomprensible en una època en què els models estatalistes entren tot sovint en crisi arreu del món.

El poder creixent dels mitjans de comunicació de masses, com a eines de formació i de consolidació de models ideològics o socials, ens aconsellerien la màxima diversificació, per evitar precisament el perill de concentració, d'homogeneïtzació i de limitació, d'alguna manera totalitària, dels espais d'expressió.

La massificació cultural i la concentració informativa constitueixen un perill immediat per a la indentitat de moltes comunitats i per a la pròpia riquesa fonamentada en la diversitat, en la producció humana, en els camps artístics, educatius i de relacions de la persona amb el seu entorn social i ambiental, etcètera.

El nou marc europeu, que a poc a poc s'està construint, exigeix, a l'entendre del nostre partit, un replantejament de les polítiques estatals en matèria de radiodifusió, i en aquest sentit hi ha hagut iniciatives del mateix Parlament Europeu, i en aquest mateix sentit s'han aprovat resolucions favorables per al reconeixement i la promoció de la modalitat de ràdiodifusió lliure per part d'aquestes màximes instàncies de la Comunitat Europea.

Es consideraria, doncs, necessari que hi hagués un compromís formal, per part de les administracions, de reconèixer aquesta categoria de mitjans de comunicació, les ràdios lliures, i de preparar un marc radioelèctric adequat que en garantís l'existència mateixa. Això es podria obtenir mitjançant la modificació de la LOT i del Pla tècnic estatal o una interpretació àmplia del marc tècnic o jurídic que portés, en primer lloc, a l'assignació d'un segment del dial per a aquesta modalitat radiofònica, de la mateixa manera que s'ha proposat i legislat per a les ràdios de gestió municipal, o bé a l'atorgació de les concessions disponibles en un futur, cosa de què ja hem parlat en la Proposició precedent i que, desgraciadament, ha estat refusada per la majoria.

Les ràdios lliures, al nostre entendre, haurien de «primar», mitjançant mecanismes organitzatius adients, la participació i la presència en les ones de sectors socials, artístics i culturals portadors de valors progressistes de transformació de la societat.

Això, al meu entendre, al nostre entendre, no té res a veure amb perifèries i centres, ni amb qui defensa perifèries o centres. Abans s'han fet, per part d'un altre Grup parlamentari, una sèrie d'allusions, des del meu punt de vista, absolutament subjectives sobre aquest posicionament per part del nostre partit. Evidentment, els nuclis d'interès, els nuclis de decisió de tota societat són els que interessen a totes les formacions polítiques, i òbviament també a la nostra; però això mai com un element de prepotència damunt de la totalitat de les poblacions, i atès

que existeixen i hi ha realitats perifèriques, o centrals —tant se'ns en dona—, però realitats que, de fet, a la pràctica existeixen i emeten tot sovint, actuen en la «alegalitat» de la situació actual de l'Estat espanyol, és precisament per intentar que, des de Catalunya, hi hagi una iniciativa que reguli aquesta «alegalitat» i la transformi en una legalitat que reconegui l'existència de les ràdios lliures.

És precisament amb aquest objectiu, i cap altre objectiu que se'ns vulgui atorgar per part de ningú, que hem presentat aquesta segona Proposició no de Llei, explícitament demanant que hi hagi una iniciativa parlamentària del Parlament de Catalunya per tal de reconèixer la categoria de mitjans de comunicació a les ràdios lliures, en primer lloc —i això seria una aportació que pot fer perfectament el Parlament de Catalunya en l'àmbit estatal—, prepari un marc radioelèctric adequat que garanteixi l'existència d'aquestes mateixes ràdios lliures i vulgui modificar la LOT i el Plan Técnico Nacional per tal d'assegurar aquest marc tècnic-jurídic que conduïx a l'assignació d'un segment de dial per a aquesta modalitat radiofònica.

És amb totes aquestes consideracions, i exactament amb aquesta voluntat i intenció legislativa, i cap altra voluntat o intenció legislativa, que presentem aquesta Proposició no de Llei al Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Àngel Colom. En aquesta Proposició no de Llei hi ha una esmena, que ha presentat el Grup Socialista. Per defensar-la, el senyor Soto.

El Sr. SOTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, per compartir la major part de la intervenció que ha realitzat el senyor Colom en presentar-nos aquesta Proposició no de Llei.

Nosaltres compartim la defensa del pluralisme comunicacional que ha fet en la seva intervenció, i creiem que tot el que sigui lluita contra monopolis i oligopolis comunicacionals és un bon camí i és una bona direcció.

En tot cas, nosaltres som conscients també que hi ha algunes limitacions tècniques, però que en aquest cas no les voldríem utilitzar com a excuses, sinó que, en tot cas, són problemes a estudiar i que cal resoldre, i que caldria garantir per garantir la viabilitat de les ràdios lliures, tal com les ha anomenat el senyor Colom.

Compartim, per tant, el fons de la Proposició no de Llei presentada; en tot cas, el que no compartim és, exactament, la metodologia que se'ns proposa en la Proposició no de Llei. La metodologia que se'ns proposa és que el Parlament de Catalunya presenti una iniciativa legislativa davant del Congrés dels Diputats.

Nosaltres creiem que el camí podria ser un altre i podria ser diferent, i en aquest sentit, és el text de l'esmena que hem presentat.

El que proposem és, en primer lloc, que el Parlament de Catalunya insti el Govern «a establir un cens de les ràdios lliures existents a Catalunya agrupant-les segons la seva naturalesa i finalitats, per tal de trobar en el futur una viabilitat per a aquest sector comunicacional». El que proposem és que es faci un estudi de la situació, és a dir, quantes ràdios lliures existeixen actualment, en quines condicions realitzen el seu treball, etcètera, i que a partir d'aquest estudi, en el si del Parlament de Catalunya els grups parlamentaris estudiem aquest estudi que ens presenti el Govern i comencem a estudiar quines serien les fórmules

més adequades per garantir la viabilitat d'aquest sector comunicacional. No descartem que, finalment, el camí d'aquest procés pugui ser, efectivament, una iniciativa legislativa davant de les Corts espanyoles; però, en tot cas, creiem que podrien haver-hi altres camins que també convindria estudiar.

En tot cas, aquest és el sentit de la nostra esmena; estarem oberts a veure quin és el posicionament del Grup parlamentari que ha proposat la Proposició no de Llei, i en tot cas, veure si poguéssim, si no almenys l'acceptació de la nostra esmena, a veure si trobéssim una redacció que pogués aproximar les nostres posicions.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Havent ja presentat la seva esmena el senyor Soto, ara poden passar a defensar la seva posició o dir la seva posició l'Agrupació parlamentària del CDS: el senyor Joan Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Molt breument i pels mateixos arguments que hem explicat en la Proposició no de Llei de la Creació d'una Emissora d'Ona Mitjana, no votarem favorablement la Proposició no de Llei que se'ns proposa, i sí que ho faríem si..., la recolzaríem si és tinguda en compte l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Joan Martín. Pel Grup Popular, el senyor Aleix Vidal-Quadras, té la paraula. (Pausa.) Senyor Aleix Vidal-Quadras...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí? Bé, moltes gràcies, senyor President. Perdoni, senyor President, que no falta el Grup Mixt?

El Sr. PRESIDENT: Mani?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No falta el Grup Mixt? En l'ordre d'intervencions, ha començat pel CDS; aleshores...

El Sr. PRESIDENT: Habitualment, aquí sempre havíem fet: Agrupació parlamentària del CDS, Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Popular, Grup Mixt...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No, no és l'ordre correcte, senyor President. D'acord amb l'establert per la Presidència d'aquest Parlament...

El Sr. PRESIDENT: Un moment, si us plau...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ...d'acord amb allò establert per la Presidència d'aquest Parlament, l'ordre és: agrupacions, Grup Mixt, Grup Popular.

Per tant, si al senyor President no li fa res...

El Sr. PRESIDENT: No hi tinc cap inconvenient.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ...seria bo utilitzar una metodologia homogènia per a tota l'activitat parlamentària.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Mixt..., suposo que... (Remor de veus.) No, no; és perquè faci la intervenció el Grup Mixt.

El Sr. CASANOVAS: Bé, jo, senyor President, acataré el que el senyor President ordeni pel que fa a l'ordre d'intervencions, però li vull recordar que aquesta, que això ja es va suscitar en la Junta de Portaveus, i va ser resolt de la manera que el senyor President optava per establir. Però a mi m'és igual, tant se me'n dona intervenir abans com després de qui sigui; la meua intervenció serà exactament la mateixa abans d'escoltar com després d'haver escoltat el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, em permet? Aleshores jo en aquest moment, com que el Grup Mixt està d'acord a ac-

cedir a això, ho faríem d'aquesta manera, atès que el senyor Aleix Vidal-Quadras... Però jo em permetré això passar-ho altra vegada a la Mesa perquè, realment, decideixi.

El senyor...

El Sr. CASANOVAS: El que li demanaria, senyor President, és que —ho faig per atenció al senyor President— que això no servís de precedent, que consulti qui hagi de consultar.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Senyor Marçal Casanovas, vol fer la seva intervenció en nom d'Esquerra Catalana...

El Sr. CASANOVAS: Sí, nosaltres serem molt breus en aquest aspecte. No és la primera vegada que es porten proposicions no de llei d'aquest tipus en aquesta Comissió de Cultura; ja en la Primera Legislatura, l'any 1981 em sembla que era, ja es van presentar proposicions no de llei d'aquest tipus, una d'elles la va defensar el Diputat que els parla, sempre ho hem votat favorablement; en el seu moment vam argumentar perquè, ara em sembla que no val la pena reincidir, sobretot després de les explicacions que n'ha donat el presentador, nosaltres dir, únicament, que hi votarem favorablement i que esperem que tingui més bona fi que les proposicions no de llei aprovades en aquell moment, que no van donar cap resultat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marçal Casanovas. Pel Grup Popular, el senyor Aleix Vidal-Quadras vol intervenir, si us plau?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Per una qüestió de claredat terminològica, quan aquí es parla de «ràdios lliures» hem de dir que, en aquests moments, seria més acurat parlar de ràdios que se situen fora del marc legal vigent, és a dir que, en aquest cas, la paraula «lliure» és un eufemisme. Existeix un marc legal que ha estat citat abans pel Grup de Convergència i Unió en la seva intervenció, que regula l'assignació de freqüències i, per tant, les ràdios que actuen fora d'aquest marc són ràdios que col·loquialment s'anomenen «pirates».

Des d'un punt de vista tècnic, el que proposa el Grup d'Esquerra Republicana és de realització difícil, per una raó: perquè la freqüència modulada i la seva banda utilitzable estan molt, molt plenes, de manera que quasi pràcticament una freqüència està superposant-se a la veïna, fins i tot s'ha arribat a parlar de la necessitat d'una policia de les ones que regulés, amb potència i amb freqüència, les possibilitats de les diferents emissores per actuar sense interferir en les altres. Si es donés una llibertat excessiva o fora de l'actual marc legal a la utilització de freqüència modulada podríem arribar a la necessitat, no ja d'una policia de les ones sinó d'unitats antiavalots de les ones —cosa que, joestic segur, que no complauria, en absolut, el Grup proposant.

També el carrer és un bé públic, i quan un semàfor és vermell un s'atura; per tant, el concepte de bé públic ha de ser utilitzat, naturalment, sempre dintre de la llei. En qualsevol cas, una cosa és ser republicà i una altra és ser anarquista, i, fins i tot, l'anarquia en el marc radiofònic no és aconsellable. (*Remor de veus.*)

Per totes aquestes raons, senyor President, el nostre Grup no pot votar favorablement aquesta Proposició no de Llei i el nostre vot serà negatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pot prendre la paraula, ara, en aquest moment, el Grup Socialista..., no, el Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CASTELLNOU: Sí, gràcies, senyor President. Al nostre parer, d'acord amb la Llei d'Ordenació de les Telecomunicacions, Llei 31/1987, de 18 de desembre, i, com he dit abans també en l'anterior Proposició no de Llei, en el seu article 26: «Qualsevol persona física o jurídica disposa de la possibilitat d'accedir a l'explotació dels serveis de radiodifusió sonora en la modalitat de cessió indirecta mitjançant concessió administrativa.» Tanmateix, aquesta Llei, aquestes disposicions —com també les que he citat en l'anterior Proposició no de Llei— fan referència a un tipus d'emissores perfectament tipificades i regulades.

Però també és criteri del nostre Grup que aquest tipus d'emissores, les anomenades ràdio lliures o comunitàries, es caracteritzen per una filosofia que és diferent, que és la que ells a vegades en diuen, en els seus documents, l'àrea de la disconformitat, potser per una aprofessionalitat dels que hi treballen o dels que hi col·laboren i, fins i tot, per un funcionament que, des del meu punt de vista, se'n podria dir —potser no molt correctament o molt perfectament— autogestionari.

De tota manera, aquests fenòmens de ràdios constitueixen un fenomen generalitzat a tot Europa des de fa bastants anys, fins i tot editen una revista que es fa en diverses llengües, totes les llengües oficials europees, i això fa que veiem que tenen unes característiques i que disposen d'unes circumstàncies pròpies que no s'adiuen massa amb les freqüències previstes pel Govern en els plans tècnics de radiodifusió sonora, en el sentit que ultrapassen les seves possibilitats i les necessitats de les ràdios lliures.

Per aquesta raó, les mateixes ràdios lliures existents a Catalunya —i que jo en podria citar algunes quantes com per exemple *Contrabanda FM*, *Ràdio Bronca*, *Ràdio Inoxidable*, *Ràdio Pica*, *Ràdio RSK* —que de fet s'ha de llegir *Ràdio «Ressaka»*— *Ràdio Corcó*, *Crac-ràdio*, *Ona lliure*, totes són al voltant de Barcelona i a la seva àrea, i una a Reus, que és *Ràdio Music-club*. Tot aquest conjunt d'emissores, i el mateix Govern de la Generalitat, han iniciat contactes amb el Ministeri de Transports i Comunicacions per tal de permetre un procés tècnic experimental que es troba, a hores d'ara, en una primera fase d'aplicació, i, en definitiva, és el mateix fenomen que passa també a Madrid. En aquest procés experimental les diferents emissores o ràdios lliures tenen assignat o disposen d'un segment de dial amb algunes freqüències, que és un segment molt curt i que comparteixen perquè unes amb les altres no es fan interferències ja que tenen una difusió molt curta.

Bé, jo entenc que l'objectiu d'aquest experiment és comprovar si funcionen adequadament perquè..., per tal que l'experiment sigui positiu o no, doncs, ha de passar un temps per comprovar si és així i esperar que, acabat aquest experiment, la Direcció General de Telecomunicacions les doni per vàlides.

El nostre Grup és, en principi, partidari d'esperar els resultats d'aquest experiment o aquest procés tècnic experimental, i acabat aquest procés seríem partidaris de replantejar aquest tema, llevat, doncs, que hi hagués —em sembla que hi pot haver— alguna possibilitat en aquests moments de buscar una esmena transaccional que el nostre Grup, a partir d'aquesta exposició, pogués acceptar.

O sigui, en principi votàrem en contra de la Proposició no de Llei, per les raons esmentades, per acabar el procés que en aquests moments hi ha obert, per conèixer el seus resultats, però si mentrestant, doncs, hi ha alguna altra possibilitat, potser el nostre Grup també s'hi adheriria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. Ara el proponent de la Proposició no de Llei ha de dir si accepta l'esmena socialista. El senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM: Sí, gràcies, senyor President. Mentre hi havia el debat entre el Grup Socialista, la nostra Agrupació parlamentària i també el Grup de la majoria...

El Sr. PRESIDENT: Volen que suspenguem, un moment?

El Sr. COLOM: Sí, podríem suspendre cinc minuts, perquè hi ha una proposta d'una esmena transaccionada.

El Sr. PRESIDENT: Home, sí, si potser al més breu que puguin, eh?

El Sr. COLOM: Tenim una proposta, jo la puc... *(Pausa.)*

El Sr. CASTELLNOU: Ja la tenim.

El Sr. PRESIDENT: Ah, ja la tenim?

El Sr. COLOM: La vol, la puc llegir, ja?

El Sr. PRESIDENT: Sí, porti-la, doncs, però no cal que suspenguem res!

El Sr. COLOM: Gràcies. És que ho hem fet així per estalviar temps, doncs, en aquest període de debat.

Quedaria de la següent manera: «El Parlament de Catalunya insta el Govern que, en l'àrea de les seves competències, presenti, davant aquesta Cambra, un cens actualitzat...», donat que hi ha un cens, però llavors, un cens actualitzat, «de les "ràdios lliures" existents a Catalunya, agrupant-les segons les seves..., la seva naturalesa i finalitats per tal de trobar, en el futur, una viabilitat per a aquest sector comunicacional. Així mateix, el Govern realitzarà un estudi sobre aquest sector comunicacional en el que es contemplaria...»

I llavors s'inclourien els tres punts inicials de la Proposició no de Llei, això és: el reconeixement de la categoria de mitjans de comunicació per les ràdios lliures, la preparació d'un marc radioelèctric adequat que garanteixi l'existència de les ràdios lliures i la modificació de la LOT i del Plan Técnico Nacional per tal d'assegurar un marc tècnic-jurídic que condueixi a l'assignació d'un segment del dial a aquesta modalitat radiofònica.

Cobriria, en principi —dèiem—, tant la voluntat de l'esmena del Grup Socialista com la voluntat expressada per la majoria, i també la intenció del Grup proponent d'aquesta Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. M'hauria de passar aquest paper, abans de votar-lo, si us plau. Si algun diputat o diputada té algun dubte i volen que es torni a llegir el contingut de l'esmena transaccional, ho podem fer; si no passaríem a votació amb el benentès que això passarà per la correcció lingüística. *(L'I. Sr. Soto demana per parlar.)* El senyor Soto.

El Sr. SOTO: Per una precisió que potser és sobrerera però que creiem que seria important i és que en el moment que parlem de «ràdios lliures» a la Proposició que proposem és que aparegui entre cometes, per evitar que hi hagi qualsevol expressió en el sentit de pensar que la resta de ràdios no són lliures; efectivament ho són. El que passa és que l'accepció «ràdio lliure» s'utilitza per a una fenomenologia ben concreta i, en aquest sentit, demanàrem aquesta prevenció.

El Sr. PRESIDENT: Cometes, no? Al senyor Àngel Colom, les cometes li van bé?

El Sr. COLOM: No, no, cap problema; hi pot posar les cometes.

El Sr. PRESIDENT: Cometes, molt bé. Doncs, ja està, «ràdios lliures», ja hi ha les cometes. Algú més? *(Pausa.)* El senyor Marçal Casanovas...

El Sr. CASANOVAS: Sí, simplement, una qüestió de procediment, com moltes vegades. Suposo que l'acceptació d'aquesta transacció comporta la retirada de l'esmena del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, això és evident; això és evident, eh?

Bé, llavors podem passar a votació, no?

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest text que ha resultat d'aquesta transacció, que aixequin el braç.

Els que hi votin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat aprovada per 21 vots a favor i 1 abstenció.

(El debat del punt cinquè de l'ordre del dia fineix a dos quarts de sis de la tarda i dos minuts.)